

אשתו של משורר המופשט מחפשט בסרם 'ישראלי' חדש

האפשר — לשחק את החיים. מה פית' אום שהמצלמה תעזור על השחקנים. כא' שר הם לבושים? כל אחד יודע שאנשים לא רגילים להתעלס באהבים במצב לבוש."

דיעות קיצוניות מסוג זה, לא היו תמיד אוסייניות לה. כאשר סיימה לילי, בת לאם רופאה ולאב שהיה נשיא התאחדות בעלי המלאכה — את בית-הספר התיכון ברחובות, עיר הולדתה, היא התחנתה ב' אופן קונבנציונאלי למדי עם חייל-קבע בחילה-אוויר, בשם ארי סגל.

אבל לא לקח הרבה זמן כדי לגלות שהקונבנציות לא נוצרו עבודה. בעלה התייחס לשאיפות המישחק שלה כנזקים שנכנסו לה לראש בגיל הטיפש-עשרה, דרש ממנה לעזוב את לימודי המישחק שלה בבית צב' במשך שלוש שנים הצי' ליחה לילי לשלב את לימודי המישחק (בלי ידיעת בעלה) עם חיי הנישואין. בצורה זו היא גם הצליחה לסיים את הלימודים שם. אבל כאשר ניסתה לעבור לשלבים מעשיים במיקצועה — גברו חי' לוקייהדיעות בין השניים. לילי התגרשה, ונסעה לחו"ל.

"סיילתי במשך כמה חודשים ברחבי אי' רופה. ניסיתי לחפש את עצמי שם" היא

החזרות האחרונות, שבועיים לפני תחילת הצילומים — התברר שאירית אינה מסוג' לת למלא את כל דרישות הבמאי.

"הוא דרש ממני להתעלס באהבים — באופן ממש — מול המצלמות" מספרת אירית. "הייתי מוכנה לעשות זאת. אבל רק בשעת ההסרטה. לא חשבתי שנוחצה חזרה על הפרטים האינטימיים האלה!" עמוס ספר חשב אחרת, ותחליט — ברגע האחרון — לבטל את השתתפותה. אבל היתה נערה אחת, שהתאימה לכל הדרישות: היא היתה יפה. היה לה ניסיון במישחק, וחשוב מכל: היא היתה משוחררת לגמרי.

ולא היה בכך שום פלא: משום שעבוד לילי אבידן, אשתו של המשורר-סופר' תסריטאי-צלם-קולנוע-במאי ועוד ועוד דויד אבידן, אשר הצליחה לזכות בתפקיד המיוחל למרות התחרות הקשה — הי' שיחרור הנפשי אינו משהו מלאכותי, שהורכב עליה לצרכים קארייריסטיים.

עבודה — וזהו תורת-חיים. שלוש שעות לאחר שהסתיימו הצי' לומים הראשונים של סצינת המישגל הבעייתית — נראתה לילי בבית-קפה תל-אביבי, כשהיא שלווה ורגועה.

"זה היה נחמד מאוד" סיפרה. "אשר

מקרינה נשיות!

מספרת. היא לא הצליחה למצוא משהו מוגדר, וחזרה לארץ. בארץ, חודש לאחר מכן, היא מצאה את דויד אבידן. "דויד פתח לי דברים שהיה לי קשה

"היו שם בערך שמונה אנשים — צלמים, במאי, טכנאים — והם לא הפריעו לי בכלל. אני חושבת שכאשר שחקן משחק בסרט, הוא צריך לשאוף — ככל

(צרפתי — המשחק לצידה את התפקיד הגברי הראשי) ואני היינו עירומים ל' גמרי — אבל לאחר כמה דקות מבוכה הרגשנו טבעיים ומשוחחררים לגמרי.

סצינה מ"הטרמפיסט": לילי אבידן בעירום, כשאשר צרפתי מתנה עמה אהבים

להגיע אליהם" טוענת לילי. "בשלב מסו' יים כחיי אבדתי קונטקט עם הנשיות שלי. דויד עזר לי להגשים אותה." תהליך ההגשמה, שהתחיל מאז הי' כרוזתם לפני קצת יותר משנה, דרך נישואיהם, כחודשיים לאחר מכן, ועד היום — הצליח להרגין את לבם של כל יושבי בתי-הקפה בדיז'ונגוף. לילי התחילה לפרוח. היא הפגינה מלתחה סופר-אופר' תית, גיורה שהלכה והתהדקה מחודש לחודש, ותיך נצחי. היא הסכה אחת הי' חתיכות הטובות ביותר בתל-אביב.

אסור להיות

תמיד חכמה

כ'ך צריכה להיות אשה" טוענת לילי. "אף פעם לא יותר מדי חכמה. ותמיד חייכנית, סימפטית, ומלאה צבעים עליוזים ושיגעונות קטנים של אופנה." יש לה דיעה שלילית מאוד על האשה הישראלית המצוייה: "היא יותר מדי אי' דישע-מאמע. היא מגשימה את האימהות שלה — במקום לנסות להגשים את הנש' יות שלה."

עוד דבר שהאשה הישראלית אינה יודעת: לקחת דברים בקלות. "האשה הישראלית היא יצור סובל באופן כרוני. היא חייבת להיפטר מנשמת המדיאה שלה. ההתייחסות שלה לדברים שקורים לה אינה נכונה. היא מעמיסה את כל המוסר של העולם על עצמה. כל ניסיון שעובר עליה בחיים, הופך אצלה לקיבעון דיסר' סיבי. היא אינה מסוגלת להתייחס לדבי' רים שקורים לה כאל חוויה. אין לה כושר ההיסחפות."

הנשים הישראליות מצידן — אינן מת' פעלות במיוחד מלילי. "הן פשוט נדהמות מהקרנת הנשיות שלי" היא מגלה. חוסר הסימפטיות מצידן אינו מפריע לה במיוחד. "תמיד הייתי אחת מן החבר'ה — ולא סבלתי מעולם מחוסר אהדה. ההבדל הוא, שעכשיו הי' אהדה היא בעיקר גברית!"

ואם לשפוט לפי הכמויות שבהן היא נשפכת עליה בכל פעם שבו היא מראה את עצמה בציבור — אפשר להבין שהיא בהחלט מספיקה לה.